

د ژېړ ګلاب پانې

شعري ټولګه

مېړن، درخار

Ketabton.com

د ژیر گلاب پانې

شعري ټولگه

دویم چاپ

میوند درخار

۱۳۹۲ ل

د کتاب خانگړنې

کتاب نوم: د ژېړ گلاب پانې (شعري ټولگه)

شاعر: میوند درخار

ډیزاین چارې: وصي ابهام

د پښتۍ ډیزاین: اندیش گرافیکس

چاپ کال: ۱۳۹۷ هجري لمريز

چاپ شمېر: ۱۱۰۰ ټوکه

چاپ وار: دویم

خپرنډوی: میهن خپرنډویه ټولنه - جلال اباد

د چاپ حقوق خوندي دي.

د ترلاسه کولو پته:

میهن خپرنډویه ټولنه - اسحاقزی مارکېټ، لانډینی پور، جلال اباد ښار

ڊالی

آب حیات سترگو ته!

میوند درخار

زه به دا ووايم چې!

خبرې ټولې تکرار دي، خوند هله کوي چې د جانان پر شونډو
راځي او يا هم داسې د جانانه شاعر د زلزله خيزو تصويرونو په کاليو
کې له توپاني احساساتو سره ستا د ذهن په تسخير پسې گامونه
راواخلي چې سم دې لکه ټال ورسره يوسي او راوړي.

ميوند درځار د دې دور همداسې يو شاعر دی، دی لکه د نورو
اوسنيو شاعرانو له فلمي صحنو شعر نه جوړوي، د اردو ژبې د لېونیانو
او مستانو له اغېز لاندې هم نه دی، د مشرانو شاعرانو پيرو هم نه
دی، بلکې درځار د خپلو احساساتو ډوبوونکي گرداب کې راگېر
هنرپرداز شاعر دی.

ډاکټر اسرار اسرار د خپل شعر ژبه داسې ساده جوړه کړې چې هره
ملغلره يې سپی ناڅاپه د هيجان څاه ته ور اچوي، ما د هغه په خبر د
ساده ژبې توقع له بل چا نه لرله، پښتو بختوره ده، بل اسرار که نه
شي پيدا کولی، خو د خپل خيال او ځانگړې لهجې شهنسار درځار
يې ضرور موږ ته راکړ.

تقریبا تکراري خبره ده چې د هر شاعر احساسات ټپي شوي ، خو درځار واقعا ټپي شوی دی ، تاسې لږ له خپلې کينې اوږې لاندې جیب ته برابر ځای باندې لاس کېږدئ ، مینود درځار همدغلته ټپي دی .

د درځار هر غزل د فکر د سمندر یوه زوروره څپه لري او هرڅوک دې څپې ته نه شي درېدلی ، زه د درځار د هر غزل په دریابي کلمو کې په همدغه گرداب پسې ضرور کوشش کوم چې ځان په کې ورک کړم .

د درځار غزل واقعي تجربې دي ، یوه ورځ یې ماته غزل کې ويلي وو ، د سرو چارې به په خيټه نه منډو ، زه یې وژړولم ، هغه وخت ما او ده د کلي بل شوی اور ژاړه ، بې واره مو ژاړه ، خو ده ماته نصیحت کاوه .

یوه ورځ یې په خپل یو بیت کې له زړه ژړلي وو ، بیا پخپله د خپلو احساساتو په اړه ماته بې ځوابه و ، ويلي یې وو :

د ما بنام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده

زه کور ته ځم د اذان د اورېدو نه پس

په دې بیت یې مات کړم او زه پوه شوم چې زما درځار څه وايي ؟ درځار هغه مینه گرکي کلمات غږوي چې د خدا او عاطفې په پوله مو حیران پرېږدي ، هغه د خپل کور و کلي اصطلاحاتو ته د هنر د جامو په اغوستلو کې بې ساری دی .

هغه پر یو وخت په لوستونکي د ژړا ، خدا او مستۍ گډ کیفیات راولي او دا د هغه د ساده ، طنزیه او هنرمندې ژبې کمال دی .

اوووووووو څه په ښايسته انداز وايي؟!

ووايه چې مونږه سوله غواړو! سوله غواړو!

ته خو چې څه وغواړې نو کېږي، گلابونو!!

د درځار د شاعري نمونې نورې نه راوړم، بيا خو به داسې شي لکه
زموږ په څېر د شاعرانو له ټولې شعري ټولگې دوه درې بيتونه انتخاب
او نور هيڅ....

داسې نه ده، د درځار شاعري د حفظولو ده، په زړه کې د نقشولو
ده، پښتو ادبي او هنري نړۍ ته د نويو اضافو تکراري خبره ډېره ده،
خو د درځار شاعري رښتيا د پښتو ژبې لپاره نوې ترينه اضافه ده.
د درځار شاعري د روايتي شاعري د سد ماتولو لپاره د پښتون هنر
وروستيو گوزارونو کې وشمارئ، موږ د شعر نوي پړاو ته د ننوتو ساه
گانې اخلو.

زموږ سريزه نگاران تل په بره کېني او شاعر له ځانه ټيټ تلي، مگر زه
به دا نااهلي نه کوم، زه وياړم چې درځار لرم، په خوا کې يې لرم او
تر ځان څه چې تر ډېرو اوسنيو يې غښتلی بولم.

تاسې به وگورئ چې ميوند درځار به يو وخت د شعر د اسمان داسې
ستوری وي چې خلک به يې هر ماښام تر ليلا و مجنون د مخه لټوي.

ستاسو سعيد شينواری

۳ د لوه ۱۳۹۶

حسن پرسته شاعري

په نړۍ کې ډېر داسې شيان شتون لري، چې درک کولی یې شو خو تعریفولی یې نشو. له دغې ډلې څخه یو هم ښکلا ده. او ښکلا ځکه نه تعریفیږي، چې نه کوم مشخص فرمول لري او نه کوم مشخص لیدلوری.

ارواپوهنې په حسن پرستۍ یا حسن خوښونه کې نور عوامل شامل ګڼي لکه، تربیه، تجربه، وخت او جغرافیه. خو که اسلامي ارشاداتو ته وګورو نو تر ډېره به وویږو چې ښکلا فطري ده، نه اکتسابي. ((لقد خلقنا الانسان في احسن تقويم))

هسې خو خدای تعالی هم د ښکلا او جمال خالق دی او ښکلا خوښوي، مشهور حدیث دی چې ((الله جميل و يحب الجمال)) یعنې خدای ښکلی دی او ښکلا خوښوي. د هغه د اشرف المخلوقات سره هم همدا فطري ادراک د هغه له پیدایښت نه ملګری دی. یعنې انسان په طبعي ډول ښکلا خوښونکی دی او د ښکلا خوښونې ذوق یې تر بل هر موجود پیاوړی او حساس دی. ژر په ښکلا کې ورکېږي. ښکلا له خاصیت څخه مخکې تصور وي په دې معنې چې تر ذات وړاندې د معنې په توګه شتون لري.

افلاطون په دې اړه وايي چې د انسان روح مخکې له دې چې نړۍ ته راشي د ښکلا حقيقت د تجرد په عالم کې درک کوي. او کله چې په مجازي نړۍ کې حسن ويني ورباندې مينښي او زړه يې مينه غواړي. حسن داسې يو شى دى چې چوکاټ او ديوالونه نلري، حسن که په هر څه کې وي حسن دى او د انسان په زړه کې ځاى پيدا کوي.

دلته يوه خبره چې د يادونې وړ ده هغه د حسن پرستۍ او حسن څخه د خوند اخستلو توپير دى. حسن پرستي يا حسن خوښونه او له حسن څخه خوند اخستل دوه جلا شيان دي، ځکه حسن روحاني چاره ده او له حسن څخه خوند اخستل بيا جسم ته وړې سترگې نيول دي.

په ارواپوهنه کې فرويد د ښکلا په اړه دا نظر درلود، چې حسن پرستۍ پيل په جنسي تنده او پايښت يې په جنسي سوړوالي کې دى، خو د فرويد دا خبره ځکه غلطه ده چې مونږ د داسې ډېرو کسانو بېلگې لرو چې حسن پرستي يې جنسي لذت نه گانه.

د درځار په شاعرۍ کې هم د حسن پرستۍ ذوق ډېر لوړ ښکاري، حسن خوښوي، ستايي يې:

له هر ښايست نه لږه لږه مينه وغواړم

ابادوي د خداى کورونه په چنډو خلک

د پورته بيت په تاييد يوه خبره کووم، هغه دا چې استاد اجمل ښکلي په يوه مقاله کې ليکلي وو، چې مينه هغه تاثر دى چې يو ښايسته پيکر

یې په انسان کې پیدا کوي. زما په اند مینه له ښکلا څخه نه زیږي، بلکې ښکلا ده چې له مینې څخه پیدا کیږي. که حسن له مینې څخه پیدا کیدلی؛ نو ښکلا به مشخص تعریف درلود. ځکه حسن خوبښونه د فردي ذوق مسله ده، او فردي ذوق هیڅکله نشي یوشان کیدلی.

د ښکلا خوبښونې ځواک فطري دی نه اکتسابي او درځار ددې خبرې ښکاره مثال دی. دی د یوې جنگ ځپلې او داسې ټولنې وگړی دی چې حسن خوبښونه پکې د کفر ټاپه هم لري خو له دې ټولو سره په درځار کې د حسن پرستۍ ماده له هر اړخه پوره ښکاري.

لیکوال او شاعر ته اړینه ده چې د خپل مخاطب د ښکلا پېژندنې له ارواپوهنې سره تر یوه ځایه اشنایي ولري، د ښو اثارو د ښکلا یو راز په دې کې هم دی، چې لیکوال خپل لوستونکي تر لیکلو وړاندې پوره مطالعه کړي. او د هغوی د ښکلا فلسفه او ارواپوهنه یې لوستې ده.

مرحوم استاد شپون به په شعر او کیسه کې په کیوت او کنټرایفد باندې ډېرې خبرې کولې او ویل به یې چې کیوت هغه څه دی چې په تصنعی ډول ښکلي وي او کنټرایفد هغه څه دی چې په دومره مهارت طرح شوي وي چې غیرې طبعي ښکاري. د درځار شاعري د کنټرایفد په چوکاټ کې ده.

هر کله چې په یو شخص په تېره په هنرمند کې د ښکلا خوبښونې ځواک راپاریدلی وي نو نوموړی بیا د بدرنگۍ هر لاره پریږدي او په

ټولنه کې دا ښايي چې هغه له نورو د ژوند په نېکمرغيو او رازونو ښه پوهیږي.

د ارواپوهنې څېړنو ښودلې چې انسان خپل ۷٪ رواني او باطني خواهشات په ژبې سره نورو ته وايي خو خپل ۹۳٪ رواني او باطني خواهشات په هغه کې دننه پټ دي چې د سترگو په وسیله کولای شو هغه درک کړو یا یې نورو ته ووايو.

د درځار په شاعرۍ کې سترگې که ووايم د يو سمبول ځای لري او دی ددې لپاره هم په سترگو مين دی چې د حسن ليدنې لامل دی.

په هغه دوه سترگو مې بيا مينه راغلې ده
ياره چې دا خو مې څه نوې گناه ونکړه

دده په شاعرۍ ډېرې خبرې کيدای شي خو زه يې همدلته رالنډوم او د حسن په رنگونو کې يې ډوب غواړم.

وصي ابهام

جلال آباد

زه به نو څه ووايم؟!؟

زه به نو څه ووايم.....

هغه خبرې چې ما به (چاته) مخامخ نشوې کولی، شعر کړي مې دي. خلکو به ځکه خوښې کړې وي چې شاید د ځينو پېښو په اړه به مو احساسات یو ډول و او یا به هغوی هم زما په څېر بې زړه او بې خولې وي او د ډلې پر ځای به په یوازې کېناستلو کې ځان ارام او خوشاله احساسوي، گنې دا کرښې بل هیڅ کمال نلري.

ما شعر کم او په ځنډ لیکلی او تر لیکلو وروسته یې راته داسې احساس کېږي لکه له ساعتونو شديدي تندې وروسته چې د یخو رڼو اوبو په چینه پېښی شوی یم.

که د ملگرو زړه ته مې نه کتلی نو د (ژیر گلاب پانې) به له شپېتو ډېرې نه وای خو د هغوی په ډېر ټینګار هم د کتاب حجم تر سلو مخونو و نه رسېد او ښه هم همداسې ده، ځکه نن سبا مصروفه انسان کتاب لوستلو ته ډېر وخت نه لري او یا وخت نه ورکوي، نو مننه چې د ژیر گلاب پانې مو د لوستلو په نیت راخیستي.

میوند درځار

جلال اباد

د ژبې کلاب پانې / میوند درځلم

وخت سره به ګوتې لږې ماتې کړو چې څه کېږي
هیڅ به د ژوند لپاره زیاتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اندېښنه لري ؟
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د یو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې آب حیاتي کړو چې څه کېږي

آمن چې درځاره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درځلر

ژوند خفه کړيدي ، راتول په میکډو خلک
خو به د زړه اورونه وژني په اوبو خلک

گنډلې سترگې وچې شونډې په بازار کې ناست
زړونه تړي د جنتونو په وعدو خلک

له هر بنايست نه لږه لږه مينه وغواړم
ابادوي د خدای کورونه په چنډو خلک

د بيداری او رڼايی نه د قام مخ اړوي
نو ځنې ندي د وطن د پرېښودو خلک

درځاره ته د زړه خبره دومره مه سپینوه
په کیسه پوې شول د کیسې د اورېدو خلک

د ژبې کلاب پانې / میوند درځلم

هر سپی دې نوم اخلي غږېږي گلابونو
ښکلي یې نو داسې خو به کېږي گلابونو

څه وايي چې چرته به توده غږه پیداشي؟
ژمی دی میده باران ورېږي گلابونو

لاس راکه خو سترگو ته به نه راته راگورې
خلک خو ږانده ندي پوهېږي گلابونو

ووايه چې مونږه سوله غواړو! سوله غواړو!
ته خو چې څه وغواړې نو کېږي گلابونو

ما د ژوند په لاره باندې مه پرېده یواځې
مینه به ښه ډېره رارسېږي گلابونو

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړ

داسې يې وخته مې په زړه باندې راوورېدې
لکه نرگس چې بې موسمه بې بهاره کېږي

هغه سپرې په ما د خپل مين باور نکوي
زه خو به مړ يم چې له زړه نه زړه ته لاره کېږي

د ژوند کولو حوصله دې ډېروي درخاړه
ته ملامته يې چې کرکه دې له ښاره کېږي

د ژيږ کلاب پانې / ميوند درخمار

لاس دې راکه زړه دې وساته ملگریه
لکه ما چې درته نه ساته ملگریه

د ژوند لاره د پردې وطن بازار دی
مونږ به ځان د چا نه څه ساته ملگریه

يو ټوپک و چې د ډېرې زمانې و
د بچو نه به مې ښه ساته ملگریه

هغه سترگې اباسين چې چې وې
ځان مې ځکه ورنه وساته ملگریه

چې درخمار و نو له هر سړي نه څار و
پردی غم به يې په زړه ساته ملگریه

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد درځل

گرځم که چرته دې پدې ښار کې درک وکړم
کله ناکله خو په بل سړي ستا شک وکړم

راځه چې څو د سيند په غاړه غاړه وگرځو
د زړه خبره درته څنگه په سرک وکړم؟

وايم چې نورې به کيسې چاسره نکوم
بيا هم باور په يو هلک نه يو هلک وکړم

نو آزادي به زه په کومه جذبه وگټم
چې دښمني تاسره ستاسو په ټوپک وکړم

د لږې مينې ضرورت پوره کولی شم
درځاره في سبيل الله به دې کومک وکړم

د زير کلاب پانې / ميوند درځل

کاني کړنښي

اوبه په ډانگ بېلي شوې
نوک او وري جلا شوې
بد تربور مې
په بد ځای کې پکار نشو

د ژيڼ کلاب پاڼې / ميوڼد د سرخاړه

ستا په خبره کې د خدای نور ، چشم بد دور
ته ملایکه یې ضرور ، چشم بد دور

عمر د ژمي ماډیگر ، په څه باور
بیا هم خدا؟ بیا هم غرور؟ چشم بد دور

د هغه سترگو په لیدو ذکر کوه
چشم بد دور ، چشم بد دور ، چشم بد دور

زما په ژوند مین ولس اوس هم لري
څومره مستي څومره سرور ، چشم بد دور

د **رخاړه** ستاسو دا وطن جنت وطن
لکه رڼا د کوه طور ، چشم بد دور

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

تا مات کړی اوس بېرته په تا باندې باور کوي
زړه دی نو، د هر چا په مسکا باندې باور کوي

مانه دې پوښتنه لږه وکړي چې پوند ولې یم
څوک چې د ښارونو په هوا باندې باور کوي

ما ددې ولس د پیغمبر جامې اغوستې دي
خلک مې په هره ناروا باندې باور کوي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړ

ژوند کوو د ژوند د ښه کېدو مبارزه کوو
غم نه کوو غم ته په ژوندونې جنازه کوو

آمن غواړو آمن غواړو، چانه امن وغواړو؟
سوال د جنتونو د دوزخ په دروازه کوو

دا ملا زړې کیسې کوي راته خو مونږه به
خو راځو مونځونه اودسونه به تازه کوو

لوڅې پښې تشې گېډې ډله یوو پیتاوي ته
نکل د پنځه زره کلونو په مزه کوو

ته درخاړه کومو سترگو داسې ځنگولی یې؟
دا نشه خو مونږه د کوکنارو په غوزه کوو

د ژيړ کلاب پانې / موند درځلر

زړه! په محبت کې دې تاوان دی نوره ستا خوښه
هر سړي چې کړی پښېمان دی نوره ستا خوښه

سترگې مې ستونه درته نکوي چې پاتې شه
عقل مې په تا پسې روان دی نوره ستا خوښه

واخله کنه ستا به سرمایه د مینې ډېره شي
ژوند مې ليلام کړی په غيران دی نوره ستا خوښه

راشه چې پدې دنيا جنت درباندي وگورم
بيا د پسرلي پسې خزان دی نوره ستا خوښه

ما سره به جنگ په خوله او سترگو باندي نکوي
سوله مې د ټول عمر ارمان دی نوره ستا خوښه

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخمار

او کال وروسته دادی بیا پسرلی راغی
د رنگونو په رڼا پسرلی راغی

ستا جنت ته سل او زر کلونه پاتي
دلته اوس دادی ملا پسرلی راغی

اول څاڅکی څاڅکی اوشکې بیا په لپو
څه د ژمي په هوا پسرلی راغی

دې وطن ته د سوونو شهیدانو
د سرونو په سودا پسرلی راغی

ملامته درته نه یمه درخماره
خو څه در به شم چې دا پسرلی راغی

د ژبې گلاب پانې / میند درخلم

ډېر انتظار وشو د گل د ټوکېدو لپاره
دُعا مې وکړه د باران د ورېدو لپاره

د ژبې گلاب پانې د لیک سره جوړه راغلي
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره
ما چې د چا سترگو ته ټوله شاعري کړېده
وعدۀ یې کړې چې راځي د اورېدو لپاره
په ډک بازار کې خدای په مخه باندې راوستلې
وخت دې پیدانکړ د مخ د پټېدو لپاره
زما ارمان دی چې بې جگه زمانه وگورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

درخلمه ستاسو ښار د کلي نه په څه بڼایسته دی؟
یو ځل خو راشه د ملگرو د لیدو لپاره

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد د سرخلم

پدې سترگو کې لذت د جنتونو
خدایه ته وساتې پټ د جنتونو

د ژوند نورې هیلې نلري نو ځکه
روژه نه نیسي اُمت د جنتونو

پرې چې دا دنیا خو وگټو سړیه
مونږ ته چا کړیدې ست د جنتونو

د چا غېږه مې په زړه باندې ورېږي
څوک دې خدای نه کړي عادت د جنتونو

د جومات د دروازې ځنځیر دې پروت وي
چې مخلوق نلري نیت د جنتونو

د ژبې کلاب پانې / میوند درځل

ژوند ته زړه خورمه چې وبه نشي یاره
غر هم لوړ دی او په سر نلري لاره

حوصله تمامه شوې ده ملگریه
څه چې ځو د خودفروشو له بازاره

زړه د لارې په سر سیوري ته ویده دی
ستړی شوی دی له ډېره انتظاره

آزادي خو به ژوندي ولس ته غواړې
څه دا خلک، څه یې خوله، څه یې کوکاره؟

اوس کرارې جنتونو کې اوسېږه
چې زما سترگې دې خوښې شوې **درځاره!**

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړه

زه لکه په دښته کې ولاړه وچه ونه
هیلې دومره هیلې دي چې مکوه پوښتنه

ژوند ددې بازار په یوه لاره کې هم نشته
دومره خاموشي خو به مې ورک کړي له وطنه

ځمکه چې وعده د بیا لیدو یې پوره شوې
بیا به راته وایي چې دا ولې دروغجنه

خاورې د ولس په انگو باندې پرتې دي
گرځي ډله ډله رهبران سپینه لمنه

چا چې بنایستونه درته وښودل درخاړه
تا له هغو سترگو نه هم ونکړه مننه

د ژيړ کلاب پانې / موند درځل

په ما يې هره شېبه مرگ ته انتظار وکړه
آب حیات سترگو خبر يې چې څه کار وکړه!!

د خپل مين د پېژندو نه يې انکار وکړه
آب حیات سترگو خبر يې چې څه کار وکړه!!

زما په مخ کې يې په بل د گل گوزار وکړه
آب حیات سترگو خبر يې چې څه کار وکړه!!

په ډکو سترگو مې مزل په ټوله لار وکړه
آب حیات سترگو خبر يې چې څه کار وکړه!!

لکه چې ژوند مې نور د بل په اوږو بار وکړه!!
آب حیات سترگو خبر يې چې څه کار وکړه!!

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخاړ

په تا مين په تا د ښې خبرې حد نکوي
د تا ښايسته غوندې سړي سره څوک بد نکوي

خداى به زما د رقيبانو زړه خوشاله نکړي
د ناروا خلکو خو ښه دى چې مدد نکوي

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

مشی خبر چې خومره شور زما په زړه کې دی
سیاهي سترگو کې ده، اور زما په زړه کې دی

د بنایسته سترگو سپری ما پرېښودی نشي
چې خدای ورکړی ورته کور زما په زړه کې دی

درد خپله وسه د مسکا د پټېدو کوي
لږ مې په مخ باندې او نور زما په زړه کې دی

ددې ولس د بیدارۍ ارمان مې نه پرېږدي
گوري چې لارې لارې خور زما په زړه کې دی

درخاره هر سړي ته وایمه چې څار دې شم
مړه چې دا لا خومره زور زما په زړه کې دی

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړه

زما د بيا زړه درکولو اراده نه وه
خو چې د خدای په څه رضا وه د بنده نه وه

زمونږ نصيب داسې چې لمر به و، رڼا نه وه
باران به وورېده ځمکه به لمدنه نه وه

د بنايستونو ملگرتيا مې نوره پرېښوده
په محبت کې مې څه خاصه اينده نه وه

زه چې د چا د سترگو ذکر فکر دواړه کوم
هنې ته ياده زما هيڅ يوه وعده نه وه

درخاړه ستا ولس اوس هم د نيمې شپې غل دی
نوره دنيا به د غرمې پورې اوده نه وه

د ژبې کلاب پانې / میوند درځل

ستا د لیدو، د پېژندو، د خپلېدو ارمان !
په لاسه اچول د باران د ورېدو ارمان !

په نالیدلي مخ مین یمه، توبه خدایه !
چې چا به کړی وي زما د ورکېدو ارمان !

او ستا بنایست او خوړلني پوره کولی شي
پدې دنیا د جنتونو د شیدو ارمان !

زمونږ په زړونو کې د آمن د لیدو ارمان !
پدې ولس کې د رڼا د خوړېدو ارمان !

درځاره هغه سپری کرکه پرېښودی نشي
ملگریه مکه د سیند د وچېدو ارمان !

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخا

يوه بوسه زما د وينې مخ نه هم واخله
زما گلابه ماته مينه راکه غم واخله

دا ځنگېدلي قدمونه زما زړه پرېباسي
که ته خفه يې ، قدمونه خو لږ سم واخله

له ياره لرې يې او نښه د بېلتون نلري
دې تور اوربل ته دې گلونه د شپږم واخله

د زین کلاب پانې / میوند درخمار

کتابونه راسره دي انډيواله
امېدوننه راسره دي انډيواله

رنيايي به لکه لمر راپسې راشي
بارانونه راسره دي انډيواله

آزادي په شعارونو باندې غواړو
بیرغونه راسره دي انډيواله

چې پیسې دي که د خلکو ادرسونه؟
کاغذونه راسره دي انډيواله

خه درخاره چې له ځانه چرته پټ شو
نقابونه راسره دي انډيواله

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخاړ

په انتظار ، په حوصلې ، په صبر څه وشو
ما په خوبونو باور کړی و بس ښه وشو

ژوند د وحشت نوم و ، د وينې تويولو کار
محبثونه نه روا کار و او نه وشو

د گناهکارو ښار کې خاورې او گردونه دي
زمونږه برخه بارانونه هم په غره وشو

نو ستا په غېږه کې هم تود نشومه وه ياره !
ښه نو زما په جنتونو کې ساړه وشو

درخاړه! اوس په هرې ښې بدې ژړا ورځي
زه نه پوهېږمه چې څه شی مې په زړه وشو

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

مروړه د بېنې ضرورت دی
مونږ ته ستا د پیرزوينې ضرورت دی

مسافر پکې د ځان سيوري ته ناست وي
دې صحرا ته خو د ونې ضرورت دی

ته د خولې په ورکړه دومره محتاط نه یې
بس د تشې یادونې ضرورت دی

خدای ته څنگه په نیمگړي عمل ورشم؟
د بنده د سپارښتنې ضرورت دی

چې خفه وم په غزل یې راپخلا کړم
له درځار نه د مننې ضرورت دی

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخملر

خه چې خې گلابه، نو د بيا ليدو په هيله
غاړه راکه شابه، نو د بيا ليدو په هيله

تانه مې د ځان په اړه کړې وه پوښتنه
پاتې يې ځوابه، نو د بيا ليدو په هيله

ستا له جنتي غېږې نه لرې پاتې شوی
مړ شوم له عذابه، نو د بيا ليدو په هيله

ځمه چې ماښام دی فاصله هم ډېره لرې
لاره هم خرابه، نو د بيا ليدو په هيله

ستا خبرې نوي دي خو زه په ژوند کې ډوب يم
بند مې کړې کتابه، نو د بيا ليدو په هيله

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

دا مینه زما لپاره کمه راته ښکاري
نن مې انډیوال داسې بېغمه راته ښکاري

ستا د تلو نه پس مې دا ورغوي یخ کرخ شي
ستا د تلو نه پس لکه چې مرمه راته ښکاري

چرته چې د وړانې سر دی مونږ پورې تړلی
داسې خبر نکوو چې سمه راته ښکاري

دومره مې تلوار ستا ابادۍ ته دی وطنه
تښه غوندې ساه ویستل هم دمه راته ښکاري

ستا د دعاگانو تلاوت کوي درخلم
دا پیغمبري خبره عجمه راته ښکاري

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړه

ژوند په جوړولو جوړولو باندې وړان شو
خدايه ستا راکړی امانت رانه تاوان شو

داسې پسرلي ته مې له زړه نه دعا وکړه
تاسره روان ومه په لاره کې باران شو

ډېرې بې نيازۍ دې هم په زړه باندې مات نکړ
ستا مين په تاپسې بې سته راروان شو

ما ويل چې دا ولس د سولې په مذهب دی
تا ويل چې ټول عمر دې تېر پدې گومان شو

ته د نفرتونو ښار کې څه کوې درخاړه؟
دا لکه د خدای کور چې په دشته کې ودان شو

د زین کلاب پانې / میوند درځل

د ښایستونو دې تمامه ورځ ستاینه کوم
خدايه! ددې ورکړې دې بې حده مننه کوم

د جنتونو ننداره بلکه د راز خبره
خو په پنځه وخته مانځه کې یې غوښتنه کوم

مانه مې زړه ستاسو د ښار په سرکونو پاتې
اوس یې په لاره کې له هر سړي پوښتنه کوم

چې آزادي نه غواړم ژوند غواړم د ځان لپاره
درځاره څه وشو چې داسې تېروتنه کوم؟

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاړ

زما برخه خو د سپينو واوړو غر دی
خو چې ستا مينه مې و نه سپزي لمر دی

ستا په ټولو کې په ما سترگې خوږې شوې
بختوړې! پيدا کړې دې گوهر دی

د بڼايسته و د مخونو پرده پوښ دی
د ښارونو په گردونو کې هنر دی

آزادي زما د خپل وجود حصه ده
غلامي زما د ټول وجود ضرر دی

ته درخاړ يې او پوهېږې چې زه څوک يم؟
څوک چې ستا د زړه په هر ټکي خبر دی

د ژبې کلاب پانې / میند درخلم

په ډکو سترگو مې د دوه سترگو ارمان کېږي
په تمه ناست یمه چې کله به باران کېږي

خدایه احسان دې د بنده د هېرولو ندی
د شرابونو روژه ماتي په اذان کېږي

د خپل نظر د کرامت نه به نه یې خبر!!
ستا په نظر په تورو خاورو کې گلان کېږي

دا بې رُخي ددې نړۍ مې زړه ته شک غورځوي
پدې څلورو کتابونو مې گومان کېږي

په باریکۍ د بنایستونو باندې نه پوهېږي
په درځار هرځلې څه ټوکه د نادان کېږي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخاڼه

د نفرت يې اندازه ورسره نشته
هيڅ لحاظ ددې بنده ورسره نشته

د دې تور سړي دا تور ټوپک مې بد شي
د خبرې حوصله ورسره نشته

ستا عمل د جنتونو د مخلوق دی
خو چې ولې اراده ورسره نشته

پښتنو ته د رهبر وژل روا دي
پيغمبر دی معجزه ورسره نشته

زما خاورې زما مينې تا به ژغوري
يو سړی دی چې پيسه ورسره نشته

د زرين ڪلاب پانې / ميوند درخمار

څوڪ دې نه وايي چې څنگه ٻي باکي ده
په وجود کي مې ځماره خپلواکي ده

ځامه لاره ده ماڻهام دی تاریکي ده
نو اڀر تيا د یو واره اورورکي ده

ڍکي سترگي ځنگڊلي قدمونه
تالا کڙي دې نشه انگور تاڪي ده

اوبڪي تويي کڙمه اوبڪي پاتي نشي
مرغلره مې په نيت باندې شڪي ده

د عجمو حیراني گوره درخماره
چي غزله دې عربه ده مکي ده

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

زمونږ زړونه هم د غوښې دي ګلابه
دا ستا دوه سترګې مې خوښي دي ګلابه

پسرلی مې د خزان له زوره ندی
په خبره دې د غم نښې دي ګلابه

زه خو ستا د بڼو شمار کوم درگورم
او ستا سترګې په چا خښې دي ګلابه

زمونږ فکر د ولس لپاره خور دی
خو حالات داسې بدمخې دي ګلابه

که په زړه شي نو درخمار د غزل ندی
خو دا ګوتې خواریکښې دي ګلابه

د ژبې کلاب پانې / میوند درخلم

گرځوي له ځانه سره ځان په کتابچه کې
گل مې رسم کړی د جانان په کتابچه کې

تاته مې لیکلی غزل مخې ته راغلی
دوه کاله یې تېر کړل په ارمان په کتابچه کې

رنگ مې په قلم کې نه و تش مې خوځولو
خط ته مې ښوونکی و حیران په کتابچه کې

نه ځمه ددې کوڅې په لاره باندې چرته
نوم مې لیکل شوی د دوکان په کتابچه کې

(خ) خپلواکي، دا د هر وگړي ضرورت دی
ولیکې پدې باندې عنوان په کتابچه کې

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درځلر

پرېده چې لمر راپسې ټوله ورځې گوري لاندې
په خوب عادت يمه د شنو ونو د سيوري لاندې

د تورو غرونو ژوند د خداى له نعمتونو ډک دى
په سر يې واورې وي گلان ورباندې اوري لاندې

دا څه پاچا دى چې ځواب د چا ويلی نشي
دا څه لښکر دى چې ځملي د کمزوري لاندې

ستا څه گومان دى چې درځار له تانه څار ندی څه؟
مينه مې ژوند کوي د نوم د توري توري لاندې

د زړه کلاب پانې / میوند درخمار

چې لږ پاتې شي څه لار کولی نشي؟
زلمیتوبه انتظار کولی نشي؟

چې مونږ نه غواړي زمونږه پکار ندی
عریضه خو په سرکار کولی نشي

یه ناخوانه، د سلام ضرورت څه و؟
چې پوښتنه د بیمار کولی نشي

ډکې سترگې درته ناست یمه ګلابه
څه چاره مې د خمار کولی نشي؟

ته مجبوره یې چې خوله پخپله ورکړې
منتونه په درځار کولی نشي

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد درخاړه

کنگل ژمی او یخني لکه زندان دی
توبه! دا مسافري لکه زندان دی

که ښار ښکلی دی نو خلک یې پردي دي
هر سړی پکې بندي لکه زندان دی

ماته خپله ملنگي ستا پاچاهي ده
تاته خپله پاچاهي لکه زندان دی

ما تر ډېره پکې وساته ملگریه
دا ستا سترگې گلابي لکه زندان دی

د جنت نه به دې منع کړي درخاړه
میخانه ددې ساقی لکه زندان دی

د ژيږ کلاب پانې / موند درځل

مازيگر شو.....

مازيگر شو د اذان ازانگې راغلي
پنځه شپږ کسه دي جمه يې زړه غواړي
د پټي او د راغله له کارو ستړي
مونځ به هم وکړي خو دمه يې زړه غواړي

د کيسو لپاره بل داسې ځای نشته
چې زاړه د يو بل خواوو ته راټول وي
چې په اوږي کې د يخې دېرې سيوري
او په ژمي کې پيتاوو ته راټول وي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند د سرخا

ددوی لپاره د دوزخ په کناره سړیه
دا خلک نه ارزي په زړه خوړلو وه سړیه

په قام او خلکو باندې زړه زمونږه درد کوي خو
په گېډه مه منډه د سرو زرو چاره سړیه

په لوڅو پښو باندې د ځمکې تنابونه وهو
خو چې د چا سره په لاس کې ده قیضه سړیه

اوس مې په سترگو او په مخ باندې وهه سړیه
ما درته خپله ویل چې ماسره راځه سړیه

اوږی، روژه او دا پردی مزدوري سخته نده؟
په ماسپښین کې یوه سترگه خوب کوه سړیه

د ژبې کلاب پانې / میوند درځل

ابادي.....

پدې شپږ میاشتو کې یو باران ونشو
خو د غره اوبه پرېمانې راروانې
د سوونو کالو واورې ويلي شوي
په لښتو کې حیرانې راروانې

خدایه رحم دې له هغه څه نه ډېر دی
چې بنده دې اورېدلي له ملا نه
د فصلونو او د ونو ابادي ده
وېره نلرو د اوړي له بلانه

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد درخاړ

دا ماډيگر دا ډېره لاره دا يواځې سفر
له مانه کله کېږي ياره دا يواځې سفر

د ژوند کولو حوصله راسره پاتې نده
بيا هم کوم د چا لپاره دا يواځې سفر

په ځنگېدلو قدمونو چرته نه ځي خلک
رabanدي اوږد شو خماره دا يواځې سفر

ښه، زه د زړه د بې کسی پېغور ته څه ووايم؟
سره له دومره بيروباره دا يواځې سفر؟

هغه دوه سترگې جنتونه دومره لرې ندي
خو که ته ومني درخاړه دا يواځې سفر

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درځلر

په څه گناه باندي ليدلې زمانې يمه
د انتظار په اور نيولې زمانې يمه

په گمنامې مين له ځانه هم پټېږمه
او گوره بيا هم پېژندلې زمانې يمه

چې زندگي پکې د ټکنده غرمې نوم دی
پداسې دشته کې کرلې زمانې يمه

آمن ددې وطن د خلکو د مذهب نوم دی
خو تشدد ته لمسولې زمانې يمه

د ژيډ کلاب پانې / مېوند درخاړه

یره ټول به یو پنځه گامه سفر و
زندگي څه وه؟ د ژمي مازیگر و!!

گل یې واخسته مننه یې ونکړه
دا سړی لکه چې اوس هم مرور و؟!

د چا دوه سترگې مې دوه ساگانې ژوند و
او پخپله هم پدې باندي خبر و

ښار احساس د یو سړي راته راکړی
چې له ډېرو روایاتو نه منکر و

د چا زړه ساتل مې زده نه وو درخاړه
د ملگرو پرېښودل مې یو هنر و

د زړې کلاب پانې / میوند درخمار

نه داسې خو نده چې یو ماته نه راگوري
ژوند لکه روانې اوبه شاته نه راگوري

مړاوی یمه پانې پانې توی نشمه خدایه!
نن راته هغه آب حیاته نه راگوري

بڼه وایي، له زړه نه زړه ته لاره خامخا وي
اوس مې چې هېر کړی دی نو شاته نه راگوري

لاس راکړي چې بیا به سره وگورو ملگریه
سترگو کې ساتلې تمنا ته نه راگوري

زه له یوې هیلې نه تېر شوی یم درخماره
لوی خدای به مې دې وړې گناه ته نه راگوري

د ژيډي کلاب پانې / مېوند درخاړ

منزل خبر دی چې مزل راپسې نه کوي نور
په لاره لاره په ازغو شیندلو څه کوي نور

د غم موسم دې پسرلی شو ابادي یې راوړه
سترگې مې وچې پاتې نشولې اوبه کوي نور

خپله څېره دې په هینداره کې و نه پېژنده
زړه ته دې ووايه چې مونږه سره ښه کوي نور

چې مونږه جنگ غوښته نو خلکو شاباسی راکاوه
چې مونږه سوله غواړو تشه تماشه کوي نور

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

درد شېبه، شېبه، شېبه په ډېرېدو دی
ضرورت د هغه سترگو د لیدو دی

پدې زړه کې هر سړي ته مینه شته ده
ښار خو ځای د ټول ولس د اوسېدو دی

مونږ پرهېز د خدای له ډېرو نعمتونو
ژوند روان د جنتونو په وعدو دی

ته قسم وکړه چې نن به پاتې کېږي
او موسم هم د باران د ورېدو دی

زه د خاورې آزادي غواړم درځاره
خو په ما تور د مذهب د پرېښودو دی

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد درخاړه

د کميس او د وجود مناسبت دی
مانه نه کېږي، د صبر ضرورت دی

دا ولس د بنایستونو سلطنت دی
او مخلوق ورته راغلی د جنت دی
نه ملنگه! ستا دعا خو به لگېږي
خدای درکړې مرتبه او ولایت دی
زور ایمان مې امانت درته راوړی
زمونږ دغسې بې گټې تجارت دی
ستا د لپې غوندې غټې غټې سترگې
دا د غټو غټو خلکو علامت دی
د نینو غوندې مې خوله پسې تړلې
نېچه کړی مې په پاڼه کې شهرت دی

چې ملگرو ته کمزوری شوې درخاړه
تا نیولې د پاچا ملازمت دی

د ژبې کلاب پانې / میوند درځل

زړه مې هم مات شو د باور د ماتېدو نه پس
څه خو به کېږي ددې دومره څه کېدو نه پس

د هغه سترگو په لیدو مې هیلې ډېرې شوې
پسرلی راغی د باران د ورېدو نه پس
ددې ولس د بیدارۍ ارمان مې خاورې شو
خلک ړانده شو د رڼا د لگېدو نه پس
د مانبام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته ځممه د اذان د اورېدو نه پس
ډېرې خبرې مې راوړي وي خو پاتې شي
دا زه ګونګی ولې شم ستا د غږېدو نه پس؟

درځاره خپله خاوره هم راباندې حق لري
جنت به غواړو د وطن د جوړېدو نه پس

د ژبې کلاب پانې / میوند د سرخلم

چې ته راځې نو تر هغې دې باران هم وشي
ستا هرکلي ته به په لاره گلان هم وشي

کلونه کېږي د یو چا د لیدو تېری یم
او نن به دا د روژه ماتي اذان هم وشي

په نوم دې یاد یمه خبره مې درنه هېره ده
کله ناکله خو مې داسې گومان هم وشي

په دوه سجدو باندې جنت له خدایه غواړمه
او بیا مې شک د بل سړي په ایمان هم وشي

چې پسرلی هم وي او دا د بنایستونو ښار
څه نو په مونږه خو دې دا امتحان وشي

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

د بڼو څوکې دې ځان پلو ته قات دي
خلک خپلو کې په شر دي څه حالات دي

زمونږ زړونه چې په هسکو غاړو نه ځي
د بڼایسته و په لاسونو په ملامات دي

د بڼار لارو او کوڅو ته خو راوځه
د ولس درسه ډېر ملاحظات دي

د رنگونو مجموعه راته ښکاره شوه
په څېره کې دې شیندلي کاینات دي

نن د بلې غزا دور دی درخماره
بیا وژل د ژوندي شوي سومنات دي

د ژيړ گلاب پانې / ميوند د سرخه

تا وژړل او زه ورباندې ويلې شومه توى شوم
چې ژيړ گلاب دې راکړ نو په ټوله کيسه پوى شوم

مکتب نه و کتاب نه و اوبه مې خرڅولې
ملگريه زه هم تا غوندې په لارو کې رالوى شوم

د ژيږ کلاب پانې / ميوند درځلر

زړه ته راغلي ته مې وويل چې څه بېرته
يو نازولي ته مې وويل چې څه بېرته

مينه خو څه چې د پستو فکر مې ونکړ
او رابللي ته مې وويل چې څه بېرته

زه چې خفه شمه ، خفه يم بيا ټول عمر
نو هغه ښکلي ته مې وويل چې څه بېرته

مرگ ته مې وويل چې ژوند مې شروع کړی دی
بلا وهلي ته مې وويل چې څه بېرته

درځاره دا سفر يواځې هم کولی شم
پښه نيولي ته مې وويل چې څه بېرته

د ژبې کلاب پانې / میوند درخا

که نوروز دی که اختر دی که برات دی
زما درد پکې له هر سړي نه زیات دی

مه مسج کوه مه خط راته رالېږه
ستا د نوم له اخستلو مې زړه مات دی

یره هره شېبه وېره د یو بم وي
دا زمونږ کور دی، دا مخامخ جومات دی

غږ مې نه اوري رانه رانه راگوري
هغه ټکلی په مثال د سومنات دی

ستا د طور رڼا زمونږ لپاره نده
ته موسا یې منسوخ شوی دې تورات دی

د زړې کلاب پانې / میوند درخلم

په خندا يې راته وويل چې ستا د لاسه مړه
اوس مې خوب خداى تبتولى د سودا د لاسه مړه

ستړي مشي راته وکړه خو د لرې نه جانانه
ناروا به رانه وشي د روا د لاسه مړه

مسلي مسلي نشته پېغورونه دي سرپه
جوماتونه رانه پاتي د ملا د لاسه مړه

زړه ساتل د سر ساتل ندي چې جنگ ته به لاړ نشي
دا خو هره ورځ ماتېږي د يو چا د لاسه مړه

پسرلى په تېرېدو دى جنتي شېبې قضا شوې
هغه مخ ته کتى نشم د حيا د لاسه مړه

د ژبې کلاب پانې / میوند درخا

خپله هم راځي خو د یو ست کول ضرور دي
داسې لکه لمونځ ته چې د نیت کول ضرور دي

کله کله غم ته مخه بڼه ویل پکار وي
شوڅو ماشومانو ته منت کول ضرور دي

زه خو بیا مین شومه په دوو نورو سترگو
ماته داسې دی چې محبت کول ضرور دي

څه مونږه؟ او څه زمونږ نیمگړي عملونه؟
نه ویل کېږي، تمه د جنت کول ضرور دي

کړې وعده هم پوره کول غواړي خو بیا هم
ښکلو ته د نه راتلو عادت کول ضرور دي

د زير کلاب پانچي / ميوند درخلم

زړه مې منگولو کې نيولی دی او ژاړم ورته
د محبت لپاره دوه ورځې ژوند غواړم ورته

د هغه سترگو د ليدلو دُعا نه اوري څوک
چې دلته څومره زيارتونه وو نو لارم ورته

د ژبې کلاب پانې / میوند درخمار

پل صراط وي که د سور دوزخ په غاړه وي
ستا د لیدو شېبه دې سل کاله ولاړه وي

زړه وي، په زړه کې یې زمونږ لپاره ځای نه وي
سیند دې بهېږي شاوخوا ځمکه دې شاړه وي

وايم گيله وکړم خفه شمه خو نه کېږي
چې ستا په سترگو کې غوسه او مینه دواړه وي

چې آزادي نه وي د خاورې آبادي نه وي
غر به سپېره وي او هواره به ويجاړه وي

یره که ما به د څېرې نه پېژندلی یې
درځاره ستا گناه دې هم زما په غاړه وي

د زير کلاب پانې / ميوند درځل

زما مرگ او زما ژوند ستا په اختيار دي
زه چې څه لرمه ټول د تانه ځار دي

دا مونځونه او نفلونه يې قبول کړه
خدایه! ټول ستا د لیدو په انتظار دي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درخا

اوس پښمانه يې په خپلې فيصلې باندې
د ژوند سفر خو به کوي په حوصلې باندې

کال پس راغلی يې... څه ښه دی چې راغلی يې
نورې خبرې مې اوس نه راځي په خولې باندې

خلکو ته ووايه چې مينه هم لږ ووېشي
ستونۍ دې وچ شو د زکات په مسلي باندې

د هغه سترگو د ليدو نه بغير نه کېږي
خدايه خبر خو يې د زړه په ماملې باندې!؟

نو سترې مشي دې هم ډکه له خفګانه وه
او مخه ښه دې هم ولاړه په گيلې باندې

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درځلر

د بې سببه خاموشي عذاب به بس دی نو
زه دومره نه يم د درد له تابه بس دی نو

ستا محرم محرم ناسته مې رايا ده شوه
دا ته په څه خفه يې وه گلابه بس دی نو

په اور کې ناست د بل لپاره پسرلي غواړي
د پښتنو خو شوه خانه خرابه بس دی نو

د بيا راتلو لپاره ټولې دروازې بندې
د هغه سترگو د ليدو ثوابه بس دی نو

زه په هغې پل صراط پورې وتی نشم
څار شم د خدای له دې ښايسته کتابه بس دی نو

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوند درځل

په اراده کېږي نو ژوند خو خپله نه کېږي
ته چې کړارې ناست يې ستا به مرگ ته زړه کېږي

هغه جنت دی، بس دا دوه قدمه لاره ده
که لږه نوره حوصله وکړې نو څه کېږي

جلال اباد د ژمي هم ندی، کنه ياره!!
راځه چې کور ته ځو دباندې مې ساړه کېږي

سترگې مې نشته دی نو ښار هم راته نه ښکاري
که نه احساس د ښايستونو راته ښه کېږي

درځاره ته د آزادۍ خبرې ډېرې کی
مبارزه خو په خبرو باندې نه کېږي

د زین کلاب پانې / میوند درځلم

ستا دتلو د ورځې نه بې رنگه دی برباد دی
اوس جلال اباد هسې په نوم باندې اباد دی

خدایه ستا جنت ته د تلو لاره څومره لرې شوه
هر سړی لیدلو ته لېواله د جایداد دی

مورې دعاگانې ورته وکړه چې سرلوړی وي
ستا بچی خو ستا په دُعاگانو باندې ښاد دی

گوره پاچا غږ کوو چې مونږه آزادي غواړو
تاته خو زموږه تاریخ پانې پانې یاد دی

د ژبې کلاب پانې / میوند درخاړ

ته چې څه وغواړې کولی شي خو نه یې کوي
ستا د راتلو ضرورت دومره دی چې څه یې کوي

زه چاته نه وایم چې څنگه یم او څنگه نه یم
مگر که دا پوښتنه نن راځي او ته یې کوي !

ستا د لاسو په ستړي مشي مې ساړه ونیسي
او که په سترگو کې یې هم کوي نو ښه یې کوي

مونږه له ډېرو رحمتونو نه بېزاره خلک
خدايه باران کې زمونږ گټه نشته مه یې کوي

د عمر لاره دې په صبر باندې لنډه کړله
ظلم همدومره وي درخاړه چې په زړه یې کوي

د زین کلاب پانې / میوند درځل

په ورغوي د نکريزو گل کاري ده
های! د زړه کیسه مې نوره سرکاري ده

خلک ډېر و مونږه تاته مینه درکړه
د ښایست سره زمونږه همکاري ده

کور کې ښه یمه د مرگ وېره به نه وي
ښار کې هسې هم څه نشته بېکاري ده

د ژبې کلاب پانې / میوند درخول

زه بېرته لارم بله شپه مې ولا ونکړه
ته به خفه یې چې پوښتنه مې ستا ونکړه

په هغه دوه سترگو مې بیا مینه راغلې ده
یره چې دا خو مې څه نوې گناه ونکړه؟

د ژيږ کلاب پانې / ميوند درځل

زه چرته نه ځمه په خلکو پسې ، رادې شي
که زندگي رانه خفه وي نو پخلا دې شي

ته به زموږه وچو شونډو ته هم نگورې
که جنتونه د ساتلو شی وي ستا دې شي

هغه سړي ته مې د زړه خبره هم وکړه
خدایه که نکېږي هم ، څه کېږي رضا دې شي

د ژيډ کلاب پانې / ميوند درځل

درده پرېمانه شي په خپلې وعدې نه راځي
زه دومره بد شومه چې ته هم نژدې نه راځي

د ښايسته سترگو سړي راته مسکي ناست دی
ته چرته مړه يې، د گناه ارادې نه راځي ؟

ډېره موده وروسته دې بيا په خوا کې گورمه
درځاره پرېده مړه ته بې فايدي نه راځي

د زین کلاب پانې / میوند درخلم

ته به خبر هم شي خو دا ورځې به تېرې وي
د ماتو ماتو زړونو دومره صبر چېرې وي

د گلاب مینه د کوکنارو په گل نه ماتېږي
زما به نه خوښېږي ، سترگې خو به ډېرې وي

د ژيډ کلاب پاڼې / ميوڼد د سرخلم

(شپه کېږي سبا کېږي) بې له ځنډه زمانه
تېرېږي د اوبو غونډې په منډه زمانه

پښتون گوره د څو زره کلونو زوړ بنده دی
ترې کشره ده دا ښکته پورته غونډه زمانه

لدې نه پکې وروسته نوره منډه کول غواړي
تر دې دمه مو وخوړه په ټنډه زمانه

د زرين کلاب پانې / ميوند درځل

لاس راته را که چې گيله مې درنه ختمه شي
نور مې پخلا که چې گيله مې درنه ختمه شي

خدايه! يوه دعا مې هم لکه چې نه اوري؟
هغه زما که چې گيله مې درنه ختمه شي

د ژيړ کلاب پانې / ميوند درخاړ

درد ته مې جامې بدلې کړيدي
مونږه خو نامې بدلې کړيدي

مه راځه د کلي ارمان مکوه
ظلم علامې بدلې کړيدي

د ژیر گلاب پانې د لیک سره جوړه راغلي
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره

زما ارمان دی چې بې جنگه زما نه وگورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library